

Halina Turek-Krysztoforska

SMUTEK
BEZ TAJEMNIC

Wrocław 2006

„KRĘTE BYŁY DROGI
WĄSKIE ŚCIEŻKI,
WIATR SŁOWA PORYWAŁ
UCISZYŁ KROKI
ZMYŁ ŚLADY”

Lina Rek

Wspomnienia

Szanujmy wspomnienia
które w młodości
żywiły nadzieją
zapalały świece
wiązały koniec z końcem —
echo powtarzało
że życie dorosłe
połączy nas ze słońcem —
dziś mogę odważnie spytać
gdzie jest to słońce
na stare lata —
ciemność okrutna
zębami zgrzyta
chłód wieje od złych ludzi
czy to złe krążenie
czy nadchodzi
koniec świata —

Wyobraźnia

Na brzegu mego uśmiechu
siadają słowa przyjazne
by przemknąć chyłkiem
w ciche zakamarki —
gdzie szczęście skurczone
gasi nadzieję
chowa na gorsze czasy
do życia barki —
choć wśród obojętnych
absurdem nie gaśnie —
nie unosi wyobraźnią
w zaświaty
myśli
może człowiek się ocknie
no właśnie —
wszak jest
przez Boga stworzony
i w chwilach gorczy
sławić Go będzie —
jeśli nie dotrze do raju
zapiszą go w legendzie —

Piosenka I

Soczyste powietrze radością napawa
na drzewie słodko treluje ptak
myślę o tobie tak ciepło i czuję
czuję jak bardzo ciebie mi brak

refren:

w tych słowach banalnych
jest okruch nieba
odfrunął w milczeniu
czarnej nocy cień
ja w blasku światła
tęsknotę wypieszczę
miłością ozdobię
każdy twój dzień

omijam domy płoty ogrodów
dokoła błędę oczyma
gdzie się podziało to piękne uczucie
kto je w ramionach swych trzyma

refren:

w tych słowach banalnych...

Ziemia

Oto ziemia
której najemcą jest człowiek —
po niej biegałam
za młodu w białej sukience
dziś wypędzona
przeobrażam swe życie jakkolwiek —
lecz już za późno
krople łez ciurkiem
spływają spod powiek —
oto ziemia
w której leżą teraz moi przodkowie —
kiedyś biegałam za tobą
po niej w nieskończoność
i tylko wspomnienie
na oknach się kładzie —
policzki głaszczce
gasi ogniki które w oczach płoną
jak niegdyś zieleń w naszym sadzie —
moja ziemia na Kresach
to takie dziwne słowo —
już tam nie wrócę
może ktoś da jej garść
a wówczas tę mu rzucę
by się odrodzić na nowo —

Strofy życia

Między strofy wierszy
włożyłam swe życie
kroczymy razem
przez kwieciste ogrody
słońce ogrzewa —
a tunele lęku zbierają zaklęcia
niestraszne mi burze
grzmoty czy ulewa —
wyfrunę przez okno jak ptak
uniosę to życie w dziobie —
ucichną kroki
wiatr zasypie ślady
nikt nie będzie po mnie
chodził w żałobie —
odchodzący czas
wystudził słowa pisane we śnie —
uwolnił od pragnień
kolejnych rozczarowań
nakarmi nimi pokolenie
czy będą wspominać
obawiam się że nie —

Ptaki

Galopują ptaki
słonecznym rydwanem
płoną ich cienie
wyrywane z ziemi
z rachunkiem w dziobie
szykują swoje życie do wieczności
przed wniebowstąpieniem —
koroną morskiej przestrzeni
i zielenią świeżej trawy
wystrojone piórka
wysychają w słońcu
jak pragnienie
ile zaznali głodu
niepewności jutra
czy to pozwoli im się pozbyć
nurtujących wyrzutów sumienia
za to co uczynili za młodu

Parlament

Emeryci — bezrobotni
pogubili swoje siły
nawet miano Europy
dla tych kast już nie jest miłe —
czas wyjść bracia na ulice
politycy chcą rebelii
niby w sercu mają Boga
a biedotę by wycięli —
ciągle kłótnie w parlamencie
o ustawy też nie dbają
służbę zdrowia odchudzili
tanich lekarstw już nie mają —
lecz my biedzie się nie damy
twardo się trzymać będziemy
komuna nas dokarmiła
swoich latek dożyjemy —
biedni w oczy panów kłują
popatrzmy realnie
spore płaty pola dla nas
na pochówki szykują —

Mgła przestrzeni

Zapalają się neony
tylko promień słońca mały
na błękitie jeszcze lśni
powędruje w srebrny kołowrót planet
wabiony zachodem źródlanym —
żaden snobizm ni natchnienie
które odkrywamy wiecznie
nie przeniesie do innej krainy
tej ostatecznej —
zamaże go mgła przestrzeni
przerzuci morza oceany
w odwrotny cel podróży
w samo serce gwiazd
i nie da się zamienić —

Pustka

Odchodzą ludzie
odlatują ptaki
z oczu ich rozpacz tryska
rozpostarta
własną samotnością
skryje głowę przed światem
by nie widzieć
tych okrutnych wydarzeń
z bliska —
na ustach koczują
zamarłe słowa
jak przed rozstaniem
czekały na pocałunek
co serce rani
i łzą zachodzi
nie powiem żegnaj
bo w innym świecie
wypełnisz pustkę
tak jak niegdyś
gdy byliśmy młodzi —

Wigilia

Dzielmy się
nie tylko opłatkiem
dajmy z siebie wszystko
co miłe i radosne
przekazujmy dzieciom
swoje odczucia
ubierając choinkę
z taką euforią
jakbyśmy witali wiosnę —
a tamte czasy nasze
będą dla nich cudowną bajką
zapamiętają i zachowają
jak własną historię —
ze starych ram
portrety przodków
patrzają na nas
z niedowierzaniem
jak wszystko zapada
w zło —
czy metamorfoza
spełni swe zadanie
czy nadal będzie
zakłamaną grą —

Nietoperze

Może warto napisać
o tych co zmieniają twarze
w zależności od zmian
ustrojowych
bo to groźni nietoperze
naszej politycznej współczesności —
godzinami na mityngach
obietnice sieją
irracjonalny strach ogarnia
co to ma wspólnego
z naszej przyszłości nadzieją —
może cud się stanie
pojawi się ktoś mądry
i wszystkich kandydatów rozłoży
inaczej będzie Sodom i Gomora
jest źle
ale będzie gorzej —

Słowo

Białym dzwonkiem pachnącej lilii
poruszył delikatnie wiatr
cichutko pod nią skacze polny konik
z trawki na trawkę
z kwiatka na kwiat —
w blasku słońca rozum blednie
mokre ślady zostawia na rzesach
w usta wkłada tęskny
smutkiem odziany śpiew
gdzie jest Ojczyzna
gdzie rodziło się pierwsze słowo —
potrafiłam unieść go
dla krwią zbryzganej ziemi
kwitnące łąny przemawiały ziarnem
dziś brakuje chleba
burzowe chmury
wiszą nad biednymi —
wizerunek tamtej Polski
ktoś bezczelnie splamił
moje wiersze
będą przemawiać zawsze
takimi strofami —

U stóp życia

Spróchniały ząb czasu
wyzwoli mnie kiedyś z tych uległości
tak skrzątnie ukrywanych
obróci świat na osi jak młyńskie koło
zapadnie w fazę milczenia —
twój cień biegł za mną
jak kulawy pies
zgubiłam go gdy zrozumiałam
istotę rzeczywistości
to była wielka farsa
nie mam nic do stracenia —
świat codzienności
był bogactwem rytuałów
krwioobiegami ulic
po których chodziłam ogrzewana
promieniami słońca
i miłością bliźnich
nigdy nie wątpiłam w inne życie
czy archaiczne kryteria —
wiara nadzieja wciąż idzie ze mną
jednego nie jestem pewna
czy tam będzie jasno i ciepło
czy zimno i ciemno —

Pojednanie

Wiele pozostało spraw
by zamknąć historię
pojednania narodu —
to nasze zadanie
prośmy Boga
byśmy poszli z tą misją do przodu —
przyznajmy się
do popełnionych czynów
innym przebaczajmy
polecając Opatrzności
poniżanych spychanych na dno —
każdego z was przygarniam
mówił Jan Paweł Drugi
poił naród pragnieniem
by przyszłość była wspaniała
zrobił wiele
tylko za wcześnie odszedł —
a czas bije biedaków
jak chłosta
rozpacz się nasila
kochaliśmy Go bardzo
lecz musieliśmy się rozstać —

Powrót z pogrzebu

Wróciliśmy strudzeni
po smutnej podróży
pałac zniczy ognisko —
w myślach wciąż wirują
Jego słowa „Nie bójcie się”
choć poranek już blisko —
żyje w sercach naszych
przez cały czas
przrzekliśmy skończyć
Jego dzieło
z pomocą Boga Wszemogącego
i Maryi Matki
nie litując się nad sobą —
chcemy przecież jak On
pójść do wieczności
tą samą drogą —

Milczenie

Nasz kraj
to miał być obiecany raj
lecz coraz więcej
z głodu i cierpienia obolałych ciał
ktoś to wymyślił
bo coś w zanadrzu miał —
milczenie nie może być złotem
mrzonki zawisły jak ptak
w przestrzeni —
czy mamy umierać z głodu
bo nie ma mądrego
jak w Kanie Galilejskiej
który wodę w wino
bez trudu zamienił —
tylko do rządzenia
jest cała chmara
do koryta się przymierza
obiecanki śle
z roku na rok to się powtarza
nie mają honoru za grosz —
my jedno wiemy na pewno
że będzie jeszcze gorzej
nie mówiąc że już jest
bardzo źle —

Niemen

Był synem wiatru księżycy i słońca
dzisiaj to już nie ma znaczenia
szkoda że odszedł
kryje Go zimna czarna
taka ciężka ziemia —
struny włosów rozwiały
sine widnokregi
poplątały z szeptem cienia
będą się błąkać w przestworzach
nim znajdą drogę
jak wówczas przed laty
gdy też szukał
nie wiem czego
to było późną jesienią —
poeta przez mędrców wychwalany
nie był z tego zadowolony
czy nadal pisze i śpiewa
teraz gdy jest
niebieskim rajem zauroczony —

W II rocznicę śmierci

Szedł przez życie
z podniesionym czołem
jak ptak który nie przestaje śpiewać
cierpliwie dorastał do jego trudności
walcząc płynął pod prąd
który Go rozgrzewał —
brał przykład od słonecznika
swe lica zwracał w stronę słońca
tym zarażał wielbicieli
Jego radość była jak ono
niezmierzona ilością gorąca —
odszedł
a czas tak szybko przemija
czy długo jeszcze przetrwa
w sercach narodu —
ci którzy Go kochali w otchłań spadają
łudzą się nadzieją jak On
że życie uchodzi do przodu
ale to tylko powietrze drży
potem odpływa —
niemi stoimy głusi
z tęsknotą za tamtym czasem
lecz tylko echo po Nim
miarowo się odzywa —

Wiosna

Urzekają pola i łąki
świeżej zieleni soczyste kolory
w ogrodach kwiaty rozwijają pąki
bydło na wypas wychodzi z obory
rolnik szykuje ziemię do orki
wesoło gdaczą kury indory
cały świat
do życia budzi się co dzień —
tylko miłość sierotka
stoi zadumana
w szczerym pustym polu
czy swoim smutkiem
wzniesi ogień —
nadzieją jest ocknienie
pięknego uczucia
pozwólmy mu dalej żyć
by każdy mógł je poznać
i na tym padole płaczu
szczęśliwym być —

Zmory

Cieężkie noce
pochłaniają radości życia
ciemnieje wszystko
nawet to co białe —
czasem uciekam w ciszę
lecz zmory nadal wychodzą
okrutne
przerażające
jakby litości dla nikogo
nie miały —
depczą nogami
gniotą kolana
zniszczyły nawet nutę
wzniosłej miłości —
dopiero ranek
warkocze zaplata
rozkłada baldachim
płynie przez ciszę
zielonych ogrodów
tam podaje nektar
spokojnej niezakłamanej
radości —

Próżnia

Wielki szmat drogi
przeszło się razem
skronie posiwiały
serce ledwo bije
noc przykrywa sen człowieka
pod gwiazdnym obrazem —
czas wyłobił skały
wartko po nich gna
zmienia świata strony
ten rytm od tylu wieków zna —
trudno odczytać
kiedyś pisane słowa
są w próżni zawieszzone
trujący słup powietrza
razi oczy
nic nie zostało
z tamtej młodości
nawet śladu nie ma —
cisza rozłożyła dźwięk
na czarnej nocy
odeszły marzenia
teraz ktoś napisał
tylko ten poemat —

Piosenka II

Mgła szarym płótnem na pola się kładzie
drogi zasypał wiatr
szerniała trawa wyschła w ogrodzie
liść kolorowy na nią spadł

refren:

zapomnij o biciu serca
wstrzymaj wskazówki zegarów
tęsknota zginie utonie w głębinie
ciemnym odmęcie moczarów

rankiem znów wrócisz do śpiewnej radości
przy szumie wartkich strumieni
cudownym zapachem
wonnejszym od kwiatów
jesień swą magią świat cały odmieni

refren:

zapomnij o biciu serca...

żeby nie błądzić samotnie w ciszy
nastroju tego wieczoru
przypomnij sobie nasze spotkania
w miazdzącym blasku fosforu —

Znaki

Stróżami starych roczników
były postacie ciemne
wzrok utkwiony w ziemię
usta zaciśnięte z rozpaczą
melancholików —
rok przestępny
nie był ich tylko nasz
nocami płonął księżycowy kaganiec
chwiały się cienie
przy ogniu pisano listy do rodzin
z lekkim serca drgnieniem —
cóż po nich pozostało
kataklizmów wojennych zniszczenia
w księgach wydarzenia
a w gwiazdach
zachody i wschody słońca
lecz to nieodłączne znaki
sklepienia —

Doktryna

Deszcz po szybach dzwoni
całym ciałem go słyszę
poi kwiaty omdlałe
kropla kropelkę
figlarnie goni —
przynosi ulgę
dodaje siły
ktoś mi powiedział
to niemożliwe
w taką pogodę łezki się roni —
tęsknota doskwiera
samotność dostrzega
tylko linie krzywe
ja protestuję
akceptuję to co leci z nieba —
pokonuję
wszystkie trudne przeciwności
sprzeciwiać bym się miała
teraz gdy historia zakłamana
w terminach się gubi
nawet doktryna
nie jest doskonała —

Legenda

W swych wierszach zapisuję
gwiazdy ptaki ryby drzewa
z nimi chcę się radować
rozwijać skrzydła
wznosić do nieba
modlitwą wdzięczne peany
do Boga ślać —
planeta ta obrzydła
same wady ma
więc pytam poetów filozofów
kto pustkę zapełni
dla takich jak ja —
tańczymy
na rozpalonych
wulgaryzmem słowach
nie interesuje nikogo
dobro dla pokolenia
i to jak pięknie
nad płotem latają żurawie
a w domach
dziecięce słodkie kwilenie —

Nastroje

Dzień minął
w religijnym nastroju
lecz dalej będę słuchać
pobożnie gorzkich pieśni
usiądę w kącie pokoju
ręce złożę do modlitwy
w błogim oczekiwaniu
pomyśle
o czymś zaszczytnym —
świat za oknem
kształt zmienia
znika wierzchołek drzewa
blednie smuga jego cienia
promyk zadrzał na suficie
jakby szperał w niuansach
cytrynową obwódką
otacza pokój
siada na kartach pasjansa —
przeżyłam wiele wydarzeń
jutro nie powtórzy
żadnej tamtej chwili
a zwłaszcza tych
z dziecięcych marzeń —

Chłód nocy

Pamiętam wody w stawach
gdzie łowiłeś ryby
miały tyle młodzieńczych plam
gdy czasem przechodzę
są niby takie same
a jednak nie
nawet brzeg nie ten sam —
spojrzeniem gonię
za błyskami wód
kora z drzew opadła
w zielonych rękach stawu
cisza niezmierna
i tylko czarnej wody chłód —
przeszłość wygasła
niebieski krąg nade mną
przepływa jak ogromny cień
na powiekach zadrzała
mała kropla deszczu
może to ożywi
i znów nastanie piękny dzień —

Głos Matki

Tak bardzo chciałabym mammo
znów trzymać Cię za rękę
jak dawniej przed tylu laty —
dziś sięgam po dźwięk Twego głosu
on w uszach tak słodko brzmi
czy mam pozwolić by odleciał
zaginał w chaosie
ostatnich mych dni —
często wspominam
jak z wosku wylany
w Worochcie wspaniały
nasz rodzinny dom —
czy promień słoneczny
na oknach jeszcze drży
oświetla szyby latami zamazane
może po pokojach duch krąży —
chciałby powrócić
do dawnej świetności
tętnić gwarem turystów
śmiechem rozbawionych dzieci
tam chorzy wracali do zdrowia
każda pora roku
była porą radości —

Jesień

Jesienna mżawka chłodem opada
wchodzi pod powieki
tęsknotę w żal zamienia
do wspomnień się zakrada
na usta kładzie rękę milczenia
dotkliwym bólem rozdrapuje rany —
nie ukrywaj swego smutku
na ustach kochany
wszak widzisz
altanę pustą w ogrodzie
rabatka nie płonie czerwienią róż
zamilkł śpiew ptaków
w gałęziach białych
wiekowych brzóz —
wszystko odchodzi z czasem
jak senne marzenie
tylko echo
szum morza z oddali niesie
i nie wiem czy w jego błękicie
są twoje oczy
czy moja spóźniona smutna
jesień —

Wrocław

Płonący gwiazdami szal nocy
sypie złotem i bielą
na oścież otwarte granice świata
pod nim wrocławskie ulice się ścielą
cała masa zieleni wspaniałe budowle
to Wrocław — nasze miasto kochane
nie ma piękniejszego w kraju —
przepływem wieczornych wiatrów
poezja siada na usta
dzwony pamięci rozbrzmiewają
czy to krwi krążenie czy sen złoty
jestem w nim zakochana
aż krzyczęć mam wielką ochotę —
na jasnej wyspie nieba konstelacje płoną
księżyc na swój brzuch nie narzeka
ośniony gwiazd koroną
cichutko jak liść szeleści
by nie obudzić ziemi która czuwaniem
nadzieję rozciągnie owinie w żagle
jak pasaż i fermatę by aria starowłoska
nie zraniła kogoś nagle —
dziś świat jest Ojczyzną
nie ma krajów obcych
jesteśmy siostry i bracia
nie przygodni wędrowcy —

Złoty sen

Pod powieką widzę jeszcze
małe białe domy
zielone ogrody siwe stawy
obłoki nad nimi skłębione
jak czyściutkie puszyste balony
gdzie jesteście
odpływacie coraz dalej —
czy to był tylko sen złoty
który wciąż nie może odejść
czy mi ktoś powie wreszcie
chętnie tam powrócę
zobaczę zachód okryty szalem
na kwiecistej polanie zgubiłam serce
kto mi pomoże je odnaleźć —
pojechać tam to wielkie marzenie
usiąść nad szumiącą rzeką
ze szczęścia tańczyłam
dreptałam w kółko
teraz jestem w przestrzeni
zagubioną jaskółką —
wspomnienia zmieniają się
w puste frazesy
choć bardzo tęsknię
mówię — żegnajcie
moje kochane Kresy —

Ożywić ogień

Chętnie słucham melodii
która cicho brzęczy
to drzenie babiego lata
delikatnej nitki pajęczej —
wzdycham
marszczę czoło zarosłe lat blizną
żał wzbiera za tymi co odeszli
a boleść nad tymi co nie umieją
rządzić naszą Ojczyzną —
czy ożywię ogień
co traci rumieńce
rozdmucham i ogrzeję
zziębnięte ręce —
gdy całkiem zgaśnie
kraj stanie w żałobie
wszak młode pokolenie
wszystko ignoruje
myśli tylko o sobie —
zbliża się jesień
za oknem spadają liście
chłodzi szarugi ulewa
głośno dudnią dyskoteki
rozstrojony fortepian
fałszywie rozbrzmiewa —

Za późno

Nie mów do nikogo
że go nienawidzisz
choćby cię ból złośliwy
na strzepy rwał
zaświeci słońce na tle błękitu
deszcz kroplami zmyje twój żal —
dokoła wielkie tłumy
każdy coś na sercu ma
dobrocią rozwalimy piekielne mury
miłość dobry przyjaciel
będzie z nami szła
wiatr rozwieje chmury —
kiedyś będzie za późno
powiedzieć komuś
kocham cię
zabraknie w twych oczach łez
za późno
gdy ciało ostygnie
i ręka martwa jest —
czy dalej chcesz patrzeć
tylko w siną dal
pomyśl czy tego co straciłeś
nie będzie ci kiedyś żal —

Adam i Ewa

Przyjdź daj pisklęciu trochę nadziei
podaj puchar miłości
w piękny sen zapadniemy
nim jutro zadnieje
drżysz jak listek figowy o świcie
nie bój się powiedz tylko że pragniesz
wszak związałeś ze mną swe życie —
gdy w kochanka nowe wstąpiły siły
Ewa rada swe blaski rozsiewa
rozpalony policzek przytula
na ustach gorący pocałunek składa —
jej zapach uderza mu do głowy
na wszystkie pieszczoty się zgadza
utonąć w rozkoszy jest gotowy —
otwiera swój bazar wspaniały
gdzie przytulone do siebie
śpią słodkie migdały — obok banan
którego wielkość nieprzebrana
to on miłości żądze rozpalił
do nieprzytomności
aż brzoskwinia soczysta
we krwi się skąpała —
upragniony pęd do ręki wzięła
mocno jak skarb do łona przytuliła
ciała złączone tętniły
to już nie dwa lecz jedno ciało było —

Chwile

Grunt opleciony ramionami rzeki
przewala fale brunatnej wody
zieleń pejzażom dodaje uroku
rzeźwiące cienie spadają na grody
szumiące brzozy rosnące na skarpach
albo czysto polskie wierzby białe —
wszystko to zmieściłam
w jednej parze oczu
by w sobie ukryły
dziecinny świat cały —
śmiech pól wiosennych
urodziny lata też
zatrzymałam pod kloszem
kruchego dnia
ciszę płynącą z łąk
przeciął próg nocy
ale wciąż te chwile
jak żywe w sobie mam —

Pleśń

Jak poznasz jesień
ludzkiego spojrzenia
nie upiększana uśmiechem
słowa miłości już całkiem giną
dla tych co po nas przyjdą
pozostaną echem —
za swoje życie
jesteś Bogu coś winien
bo On swe życie za nas
w ofierze dał
tylko w naszych żyłach
krew zatruta płynie
więc nie uwielbiasz Go
nawet pieśnią —
gdy oddech
jest pustym oddechem
i serce bez krzty litości
obrosłe pleśnią —

Twój głos

Gdy chcesz bym wierzyła
że jesteś ze mną
wnieś uspokojenie
jakimś znakiem na niebie
odsuń swą niepewność
tak bardzo się lękam
o każdą chwilę bez ciebie —
przynieś bukiet
z małą różą
chcę usłyszeć twój głos
jedno małe miłe słowo
nie sędzę że chcę za dużo —
los kiedyś weźmie w objęcia
falą powietrza przetnie smutek
szczęście nawlecze
na nic codzienności
pod skrzydłami ciszy
jak wodę źródlaną
potem nigdy jej szumu
już nie usłyszę —

Moje sny

Gdzie nie spojrzeć dokoła
smutnych twarzy rój
widok ten odbiera z oczu moich sny
dlaczego taki inny stał się ten świat
wszędzie tęsknota smutek i łzy —
ludzie nie umieją z sobą
w zgodzie żyć
obce im miłości słowa
jak można siostrze czy bratu
okrutnym wrogiem być —
dlaczego szukamy szczęścia daleko
wszak ono tak blisko jest w nas
znajdziemy je w uśmiechu dzieci
on codzienności podaje blask —
spójrz na jesienną mgłę
co panoramę szalem owija
i nawet do niej uśmiechaj się —